

Sommarkvällsromanser

Julia Kreuger, *sopran*

Julia Kreuger tog sin solistexamen vid Royal Academy of Music i London år 2002, där hon gjorde sina diplomstudier i sång för Elizabeth Ritchie och Audrey Hyland. Dessförinnan har Julia gått på operastudio -67. Hon har sjungit som korist i Folkoperans kör, Malmö musikteaters kör, Värmlandsoperans kör samt Kungliga Operans kör. Julia uppträder som solist på bröllop, dop och begravningar och hon är anlitad som solist i sakrala konserter och kammarmusiksammanhang.

Andreas Kreuger, *piano*

Andreas Kreuger tog sin solist- och kammarmusikexamen vid Edsbergs musikinstitut för professor Greta Erikson. Han har även avlagt pianopedagogexamen vid Kgl Musikhögskolan i Stockholm samt studerat ett år på Folkwang-Hochschule i Duisburg, Tyskland, för professor Bernhard Wambach. Andreas spelar förutom den klassiska repertoaren även mycket samtida musik och har gjort inspelningar av bl a Werle, Nörgård, Blomdahl och Wolpe för P2. Andreas har varit Uppsala kammarmusikförenings stipendiat och fått Uppsala läns landstings stipendium som medlem i Aroskvartetten.

*Björklinge församlingshem,
söndagen den 3 augusti 2008, kl 20.00*

Program

Det syng Veslemøy Ved Gjøtlev-Bekken	E. Grieg (1843-1907) sånger ur Haugtussa
Preludium nr 1 för piano	G. Gershwin (1898-1937)
Ständchen Meinem Kinde Die Nacht	R. Strauss (1864-1949)
Allegro ur sonat i F-dur k 332	W. A. Mozart (1756-1791)
Klinga, klinga min Panderol! Du ser på mig med hemlig fråga Under mina lockars skugga	E. Sjögren (1853-1918)
Nocturne op 9 nr 2	F. Chopin (1810-1849)
När jag för mig själv i mörka skogen går Som stjärnorna på himmelen Aspåkerspolska	W. Peterson-Berger

Julia Kreuger, sopran

Andreas Kreuger, piano

När jag för mig själv i mörka skogen går

När jag för mig själv i mörka skogen går,
tänker jag på vännen, som jag aldrig får.
Tåren börjar rinna, hjärtat slå,
aldrig kan man glömma den, man en gång hållit å',
aldrig kan man glömma den, man en gång hållit å'.

Ängar, berg och dal och skog med fåglar små,
blåa himmelen med klara stjärnor på,
allt vad havet gömmer, pärlor och koraller,
svanedun och skum och klaraste kristaller,
gräs och blommor all och lindelöv på kvist,
allting gäve jag för vännen, som jag mist,
lilla vännen kär från barndomsdagar.

Som stjärnorna på himmelen

Som stjärnorna på himmelen, när natten faller på,
så tindrade hans ögon, så klara och så blå,
så röder var hans mund som rosorna i lund om våren.

Men skyarne församlades och solen vände bort,
ty livet liksom kärleken och våren är så kort.
När löven föllo av, de föllo på hans grav den tida!

Om alla träd i skogarne och böljorna de blå,
om alla markens blomster hade fåglalungor små,
de kunde ej ändå min hjärtesorg förmå att sjunga.

Aspåkerspolska / text E-A Karlfeldt

Varför sitta vi så still och tysta?
Har vi uttömt alla kära ord?
Äro alla de små läppar kyssta,
som gå leende kring detta bord?
Äro alla de små kvinnor gifta,
som gå trippande i denna sal?
Finns här inga hjonelag att stiffta,
brinna inga hjärtan i vår dal?

Jag skall varpa garn och jag skall nysta,
jag skall kärna smör och klippa får.
Aldrig äro mina läppar kyssta,
aldrig bliva de i detta år.
Jag skall plocka bär och väva vammal,
jag skall verka förr'n jag blir för tung.
Om jag gifter mig, när jag blir gammal,
skall jag taga dig, om du är ung.

Klinga, klinga min Pandero! / sv. text Alf Henriksson (org. text E. Geibel & P. Heyse)

Klinga, klinga min Pandero! Hjärtat täres dock av kval.
Klinga, klinga min Pandero! Om den smärtas eld du kände,
som gav liv, men ock förbrände,
varje ton, du gav, tände uti klagan nya kval.

Vilt jag förs i dansens ringar, när ditt trolska tonsvall klingar,
tanken får som foten vingar, och flyr bort från sorg och kval.

Ofta dock i muntra sprången barmen sprängas vill och fången
smärta bryter ut i sången, ty mitt hjärta tärs av kval.

Du ser på mig med hemlig fråga / sv. text Alf Henriksson (org. text Julius Wolff)

Du ser på mig med hemlig fråga, men du står stum och på din vakt.
Du undrar visst om du ska våga att säga vad du vill ha sagt.

Kring dina läppar ser jag sväva en utsagd och hemlig glöd.
Jag ser dig ordlös stå och bäva, ditt hjärta slår, din barm tycks häva.
Om dina läppar blir du röd, om dina kinder blir du röd!

Och när skogens tysta gömma vi med varandra smyger in,
och när din andedräkt känns strömma i samma heta takt som min,
då vill jag evigt bli dig nära, ett vill jag att vi två ska bli.

Till lyckans land ska vägen bära. Vår långa tystnad, o min kära,
utmynnar där i melodi, ja, den blir idel melodi.

Du ser på mig med hemlig fråga, men du står stum och på din vakt.
Du undrar visst om du ska våga att säga vad du vill ha sagt!

Under mina lockars skugga / sv. text Alf Henriksson (org. text Paul Heyse)

Under mina lockars skugga sover den som jag har kär.
Under mina lockars skugga sover den som jag har kär.
Är det tid att vakna? O nej! O nej!

Jag drar samman mina lockar välanständigt när det dagas.
De vill inte sammandragas,
de slår ut i lösa flockar medan han drar timmerstockar,
mannen som jag har kär.
Är det tid att vakna? O nej! O nej!

Tänk ibland när han är vaken kan vi gräla som besatta.
Varför han föll mig i smaken kan jag inte alltid fatta.
Har ni nå'nsin hört på maken?
Hos sin orm, sin gris, sin katta sover han som jag har kär.
Är det tid att vakna? O nej! O nej! O nej!

Det syng / text Arne Garborg

Å veit du den Draum, og veit du den Song,
so vil du Tonarne gøyma;
og gilja det for deg so mang ein gong,
rett aldri so kan du det gløyma!
Å hildrande du!
Med meg skal du bu,
i Blåhaugen skal du din Sylvrokk snu.

Du skal ikkje fæla den mjuke Nott,
då Draumen slær ut sine Vengjer
i linnare Ljos enn dagen hev ått,
og Tonar på mjukare Strengjer.
Det voggar um Li,
det svævest av Strid,
og Dagen ei kjenner den Sæle-Tid.

Du skal ikkje ræddas den Elskhug vill,
som syndar og græt og gløymer;
hans Famn er heit og hans Hug er mild,
og Bjønner arge han tøymer.
Å hildrande du!
Med meg skal du bu,
i Blåhaugen skal du din Sylvrokk snu.

Veslemøy

Ho er mager og myrk og mjå
med brune og reine Drag
og Augo djupe og grå'
og stilslegt, drøymande Lag.

Det er som det halvt um halvt
låg ein Svevn yver heile ho;
i Rørsle, Tale og alt
ho hev denne døyvde Ro.

Under Panna fager, men låg
lyser Augo som bak ein Eim;
det är som dei stirrande såg
langt inn i ein annan Heim.

Berre Barmen gjeng sprengd og tung,
og det bivrar um Munnen bleik.
Ho er skjelvande sped og veik
midt i det ho er ven og ung.

Och vet du min dröm och vet du min sång,
så skall du tonerna gömma,
och giljas det till dig för tusende gång,
så kan du dem aldrig glömma.
Min hand och min tro:
Hos mig skall du bo,
i Blåberget skall du din sölvråd sno.

Du skall inte rädas den mjuka natt,
då drömmen slår ut sina vingar,
då dagens ljus bliver mildt och matt
i tonsvall, som sakta klingar,
och vaggas kring lid
och söver all strid.
Ej dagen känner slik sällhetstid.

Du skall icke rädas den älskog vild,
med sällhet och synd och sveda;
hans famn är het och hans håg är mild,
han lejon likt lamm kan leda.
Å kära min tro:
Hos mig skall du bo,
hos mig skall din silverslända du sno.

Hon är mörklagd, mager och späd
med friska och rena drag,
och blick som är grå och djup,
och drömmande, vekt behag.

Det är som det halvt om halvt
fanns en stämning runt hela henne;
i rörelserna, talet och allt
är hon mild och tillfreds.

Under pannan fager, fast låg,
lyser blicken i syner snärjd.
Det är som den stirrande såg
långt in i en annan värld.

Bara barmen var sprängd och tung
och det rycker kring munnen blek.
Hon är skälvande späd och vek,
mitt i det hon är ung och vän.

Ved Gjætle-Bekken

Du surlande Bekk, du kurlande Bekk,
herr ligg du og kosar deg varm og klår.
Og speglar deg rein og glid yver Stein,
og sullar so god tog mullar så smått
og glittrar i soli med mjuke Bår´.
- Å, her vil eg kvila, kvila.

Du tiklande Bekk, du siklande Bekk,
her gjeng du så glad i den Ljose Li.
Med klunk og med klukk, med Song og med Sukk,
med Sus og med Dus gjenom lauvbyggt Hus,
med underlegt Svall og med Svæving blid.
- Å, her vil eg drøyma, drøyma.

Du hullande Bekk, du sullande Bekk,
her fick du Seng under Mosen mjuk.
Her drøymer du kurt og gløymer deg burt
og kviskrar og kved i den store Fred
med Svaling for Hugsott og Lengting sjuk.
- Å, her vil eg minnast, minnast.

Du vildrande Bekk, du sildrande Bekk,
kva tenkte du alt på din lange Veg?
Gjenom aude Rom? Millom busk og Blom?
Når i Jord du smatt, når du fann deg att?
Tru nokon du såg so eismal som eg?
- Å, her vil eg gløyma, gløyma.

Du tislende Bekk, du rislende Bekk,
du leikar i Lund, du sullar i Ro.
Og smiler mot sol og lær i dit Skjøl,
og vandrar so langt og lærer so mangt,
å syng kje um det, som eg tenkjer no.
- Å, lat meg få blunda, blunda!

Ständchen / text A. F. von Schack

Mach´ auf, mach´ auf doch leise mein Kind
um keinen von Schlummer zu wecken.
Kaum murmelt der Bach,
kaum zittert in Wind ein Blatt
an den Büchen unt Hecken.
D´rum leise mein Mädchen, dass nichts sich regt,
nur leise die Hand auf die Klinke gelegt.

Du kluckande bäck, du porlande bäck,
här ligger du och myser dig varm och klar.
Och spelar dig ren och glider över sten,
och nynnar så gott och småmumlar så smått
och glittrar i solen med mjuka vågor.
- Å, här vill jag vila, vila.

Du risslande bäck, du tisslande bäck,
här går du så glad i den ljusa sluttningen.
Med klunk och med klang, med suck och med sång,
med sus och med dus genom lågt byggt hus,
med underligt småprat och med blid slummer.
- Å, här vill jag drömma, drömma.

Du ropande bäck, du nynnande bäck,
här fick du sång under den mjuka mossan.
Här drömmar du stilla och glömmar dig bort
och viskar och sjunger i den stora freden
med lindring för kärleks sorg och sjuk längtan.
- Å, här vill jag minnas, minnas.

Du villrande bäck, du sillrande bäck,
vad tänkte du allt på din långa väg?
Genom öde rum? Mellan busk och blom?
När i jord du smet ner? När du återfann dig?
Tro någon du såg så ensam som jag?
- Å, här vill jag glömma, glömma.

Du villfarne bäck, du risslande bäck,
du leker i lunden, du nynnare i ro.
Och ler mot solen och ler där du jämt är,
och vandrar så långt och lär så mycket,
och sjunger inte om det, som jag tänker nu.
- Å, låt mig få slumra, slumra!

Vakna, vakna, men sakta mitt barn
så att du inte väcker någon ur sin sömn.
Knappt hörs bäcken,
knappt buskarnas och häckens blad
som skälver i vinden.
Därför min flicka, lägg handen försiktigt på klinkan
så att ingen hör det.

Mit Tritten, wie tritte der Elfen so sacht
um über die Blumen zu hüpfen.
Flieg leicht hinaus in die Mondscheinnacht
zu mir in den Garten zu schlüpfen.
Rings schlummern die Blüthen
am rieselden Bach
und duften im Schlaf, nur die Liebe ist wach.

Sitz nieder, hier dämerts geheimnissvoll
unter den Lindenbäumen, die Nachtigall
uns Zu Häupten soll von uns´ren Küssen träumen
und die Rose, wenn sie am Morgen erwacht.
Hoch glühn hoch glühn
von den Wonneschauern der Nacht.

Meinem Kinde / text Gustav Falke

Du schläfst und sachte neig´ ich mich
über dein Betten und segne dich.
Jeder behutsame Atemzug
ist ein schweifender Himmelsflug,
ist ein Suchen weit umher,
ob nicht doch ein Sternlein wär´,
wo aus eitel Glanz und Licht
Liebe sich ein glückskraut bricht,
das sie geflügelt hernieder trägt
und dir auf´s weisse Dekchen legt.
Du schläfst und sachte neig´ ich mich
über dein Bettchen unde segne dich.

Die Nacht / text Hermann von Gilm

Aus dem Walde tritt die Nacht,
aus den Bäumen schleist sie leise,
shaust sich um in weiten Kreise,
nun gib acht.

Alle Lichter dieser Welt,
alle Blumen alle Farben löscht sie aus
und stiehlt die Garben
weg von Feld.

Alles nimmt sie, was nur hold,
nimmt das Silber weg des Stroms,
nimmt vom Kupferdach des Doms
weg das Gold.

Ausgeplündert steht der Strauch,
rücke näher, Seel´ an Seele;
o die Nacht, mir bangt, sie stehle
dich mir auch.

Hoppa med fotsteg så lätta som älvornas
över blommorna.
Flyg lätt ut i månskensnatten
och smyg ut till mig i trädgården.
Där slumrar blommorna
kring den rasslande bäcken
och doftar i sömnen - bara kärleken är vaken.

Sätt dig ner, här är mörkt och hemlighetsfullt
under lindarna.
Näktergalen kommer att drömma om våra kyssar
och när rosen vaknar på morgonen
kommer den att glöda, glöda
efter nattens darrande extas.

Du sover och sakta böjer jag mig
över din sång och välsignar dig.
Varje varsamt andetag är en fågel
som svävar mot himlen,
är ett sökande vitt och brett
ifall det ändå inte finns en stjärna
från vilken glans och ljus
kärleken kan ta ner en lyckoblomma
på sina vingor
och lägga på ditt vita täcke.
Du sover, och stilla böjer jag mig ner
över din vagga och välsignar dig.

Ur skogen träder natten fram,
ut ur träden smyger den sakta,
ser sig omkring med vid horisont,
ge akt.

All världens ljus,
alla blommor, alla färger släcker den,
och stjäla kärvarna
från fälten.

Den tar allt som jag har kärt,
tar bort strömmens silverfärg,
tar bort den gyllene färgen från
domkyrkans koppartak.

Utplundrad står nu busken,
drar närmare, själ tätt intill själ;
o natten, jag är rädd att den stjäla också
dig från mig.